

CAMILLA LÄCKBERG

KUKAČKA

motto

Kukačka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Camilla Läckberg

Kukačka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CAMILLA LÄCKBERG KUKAČKA

motto

Přeložila Jana Chmura-Svatošová

Gökungen

Copyright © 2022 by Camilla Läckberg

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

All rights reserved.

Translation © Jana Chmura-Svatošová, 2023

Cover photography © vitahima, mikedray, atk work /
Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2543-5

ISBN e-knihy 978-80-267-2571-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2572-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2570-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Simonovi

Sobota

POZOROVAT FOTOGRAFIE. Věděl, že jeho rozhodnutí nejít na večírek Vivian rozčílilo, ale prostě se k tomu nedokázal přimět. Čas ho nakonec dostihl a přinutil, aby začal hledat pravdu. Asi to měl udělat už dávno.

To, co se tehdy stalo, ho celá léta tížilo na šíji jako kámen. Báł se otázek, odpovědí a všeho mezi tím. Volby, které tenkrát učinil, ho zformovaly v člověka, kterým nyní byl. A co teď viděl v zrcadle, mu ke cti zrovna nesloužilo. Dobrovolně se rozhodnout žít svůj život s páskou na očích čestné rozhodně nebylo. Nakonec se přinutil ji strhnout. A jednat podle toho, co viděl.

Pomalu a opatrně bral do rukou zarámované fotografie, pěkně jednu po druhé. Stavěl je podél zdi a napočítal šestnáct snímků. Byli na nich všichni.

O pár kroků poodstoupil a prohlížel si je. Pak se obrátil k jednodušším rámcům, které zastupovaly originály. Na lístky napsal velkými, nepravidelnými písmeny název každé fotografie. Pak vzal lepicí pásku a přilepil lístky do rámců. Když rozmísťoval fotografie na bílých stěnách galerie, nepotřeboval je před sebou vidět. Každou fotografii připravenou na nadcházející výstavu měl vtištěnou na sítnici, stačilo vyjmout ji z paměti a spatřil ji jasně před sebou.

Bude trvat hodiny, než fotografie rozvěsí, instalace se pravděpodobně protáhne dlouho do noci a druhý den si za to vybere daň. Už nebyl žádný mladík. Věděl však i to, že se za dva dny na vernisáži bude cítit lépe a svobodněji než za celá léta.

Následky toho, co se rozhodl udělat, budou dramatické. Na to však nemohl brát ohled. Už příliš mnoho let bral až přehnaně velké ohledy. Všichni žili v temném stínu svých lží.

Hrozilo sice, že je to zničí, ale přesto hodlal vyjavit pravdu. Tu svou i tu jejich.

Ještě nikdy se necítil tak volný jako teď, když opatrně připevnil do jednoho z rámců lístek se slovem *Vina*.

Ani smrt už ho neděsila.

Erika Falcková se protáhla. Teplo postele ji lákalo, aby si ještě poležela, ale slíbila Louise Bauerové, že s ní už za hodinu vyrazí na silovou chůzi. Proč s tím jen souhlasila? Louisa byla jistě před oslavou nervózní a potřebovala se vypovídat.

„Skutečně tam večer musíme jít?“

Patrik vedle ní zasténal a zakryl si polštářem obličej. Erika mu ho strhla a zlehka ho jím praštila.

„Určitě to bude zábava! Dobré jídlo, vybraná vína, tvoje žena pro jednu nastrojená...“

Patrik s úšklebkem zavřel oči.

„Eriko, oslava zlaté svatby! Jaká zábava by tam mohla být? Spousta nafrněných hostů a nekonečně dlouhé proslovy. Přece víš, co tam přijde za lidi.“

Znovu zasténal.

„Každopádně půjdeme, takže je lepší zatnout zuby a stavět se k tomu trochu pozitivně,“ vybídla ho Erika.

Cítila, že to maličko přehnala, naklonila se nad Patrikovu stranu postele a zlehka ho pohladila po hrudníku. Srdce mu bilo tak silně, těžko uvěřit, že s ním měl kdysi problémy, přesto stále pocítovala obavy.

„Louisa s námi počítá. Navíc se mi hrozně líbíš v obleku. Máš v něm takový šmrnc, zvlášť v tom tmavomodrém.“

„Ále jdi, ty lichotnice.“

Patrik ji opatrně políbil, nejdřív na rty a pak přešel k hlubšímu polibku. Přivinul ji k sobě a Erika jako pokaždé cítila, jak v jeho objetí zahořela touhou a zvláčeněla.

„Každou chvíli můžou přijít děti,“ zamumlala s ústy u jeho.

Patrik zareagoval tak, že přes ně přetáhl perinu. Pod pokrývkou jim bylo po chvíli horko, v jejich bublině kromě

nich nic jiného neexistovalo. Jen jejich těla. Jejich rty. Jejich dech.

Pak tvrdé plácnutí naplnilo Eričiny obavy.

„Hla na skovávanou!“

Noel šťastně povykoval, když na posteli hopsal nahoru a dolů. Hned za ním skočil do postele Anton jako vystřelený z kanónu a dopadl přímo na Patrikovy rodinné klenoty.

„Aúúú, dopr...!“ zbytek po Eričině pohledu spolkl. „Doprkvančic!“

Noel a Anton se smáli, až se zajíkali. Erika s úsměvem vzdychla. Každopádně byli s Patrikem pár okamžiků spolu a to pro tu chvíli stačilo. Nahnula se nad chlapci a začala je lechtat, až vyli jak vlčata.

„Pokusila jsem se je udržet u televize, ale utekli mi, když jsem šla pro jogurt.“

Ve dveřích stála Maja v noční košilce s jednorožcem a bezradně rozhodila rukama.

„Myšičko, nemusíš je ráno hlídat, můžou sem nahoru,“ uklidňoval ji Patrik a mávl na ni, aby se k nim připojila.

Maja nejdřív zaváhala. Pokaždé tak zodpovědná. Pak jí ale tvář rozsvítil úsměv a i ona se vrhla na postel a zapojila se do hry. Erika nad hlavičkami dětí pohlédla na Patrika. Mají dokonalou rodinu. Naprosto dokonalou.

„Myslíš, že zavolají, nebo budeme muset čekat až do čtvrtka? Víme přece, že občas dají echo předem.“

Henning Bauer bubnoval prsty o desku stolu. Byl první říjnový víkend. Za oknem už vládl podzim a šedivé vlny s bílými hřebeny narážely do skal malého ostrova. Jejich ostrůvku.

Pohlédl na Elisabeth, která proti němu seděla s šálkem čaje.

„Přece jsme slyšeli, že jsem jedním z posledních pěti. To samozřejmě neznamená, že vyhraju. Nic to nezaručuje. Ale pokud tomu tak je, mám dvacetiprocentní šanci.“

Prsty nepřestával bubnovat o stůl.

Jeho žena klidně usrkla čaj. Henning ten její klid obdivoval. Když šlo o jeho spisovatelskou dráhu, byla to vždy jejich

vzájemná dynamika. On se hecoval, ona uklidňovala. On se strchoval, ona ujišťovala.

Henning i nadále bubnoval prsty a čekal, že Elisabeth odpoví. Potřeboval její důvěru. Potřeboval, aby mu řekla, že všechno dobře dopadne.

Po pár doušcích čaje Elisabeth postavila opatrně hrnek na podšálek. Byly to stejné šálky, ze kterých pili po celé své manželství. Jeden z nesčetných svatebních darů na jejich honosné svatbě, ale Henning by nebyl za živého boha s to říct, od koho je dostali.

Jedna vlna venku se zvedla výš než ostatní a vrhla přepršku vody na panoramatické okno, které zabíralo celou dlouhou stranu domu. Mořská sůl pokaždé zanechávala na okenním skle stopy a jejich hospodyně Nancy měla plné ruce práce, když se je neochvějně snažila smývat. Archipel byl ve svých rozmarech neoblomný, jako by se neustále snažil vytlačit civilizaci a znovu se zmocnit ztraceného území.

„Nedělej si starosti, miláčku. Buď zavolají dneska nebo zítra nebo s tím počkají do čtvrtka. Nebo taky nezavolají vůbec. Ale pokud ano, o čemž jsem přesvědčená, pak musíš dělat překvapeného. Nesmíš prozradit, že víme, že ses dostal do nejužšího výběru.“

Henning přikývl s pohledem upřeným na okenní sklo. „Samozřejmě že ne, miláčku. Samozřejmě že ne.“

Vybubnoval roztržitý rytmus, zatímco sledoval vzor, který voda zanechala na skle. Jeden z pěti. Měl by se s tím spokojit, když však věděl, co leží na dosah, co všechno by mu jediný telefonát mohl dát, téměř se mu nedostávalo dechu.

„No tak, měl bys něco málo sníst,“ domlouvala mu Elisabeth a přisunula k němu ošatku s čerstvým pečivem. „Čeká nás dlouhý den, možná ještě delší večer, tak ne že v deset u stolu usneš.“

Henning se natáhl po teplé zemi. Věděl, že manželce není radno odporovat. Namazal ji silnou vrstvou másla a sledoval, jak se ihned rozpustilo a vsáklo do pečiva.

„Večer si zatančíme,“ řekl s plnými ústy pečiva a mrkl na Elisabeth, která se lehce pousmála.

„Večer si zatančíme.“

„Panebože, jak brzo jsi s lodí vyrazila? A v takovém počasí!“

Erika zvedla ruku před obličej, aby se chránila před vichrem, a ze všech sil se snažila držet krok s Louisou Bauerovou. Jako vždy to byla výzva. Ať šla sebery chleji, Louise nestačila. Navíc cítila spršku z vln, které se tříštily o pevninu pouhých pár metrů za nimi. Dřevěné domy je trochu chránily, ale Erika téměř viděla, jak se i ony krčí před vichrem.

„Ále, stejně se každý den budím kolem šesté,“ odpověděla Louisa. „A tenhle den bude dlouhý, ohledně oslavy mám na starosti úplně všechno, tak mi připadalo naprosto nezbytné začít kondiční chůzí.“

Erika protočila oči. Zároveň ale chápala, že si Louisa potřebuje vyčistit hlavu. Být asistentkou Henninga Bauera, vlastního tchána a jednoho z nejopěvovanějších spisovatelů Švédska, nebylo jistě snadné.

„Mně teda nikdy nepřipadalo, že by silová chůze byla nezbytná,“ zabručela. „Když se nad tím zamyslím, tak mi žádná fyzická aktivita nikdy nepřipadala nezbytná.“

Louisa se zasmála. „S tebou je legrace. Trocha pohybu ti přece musí udělat dobře. Máš pak energii na celý zbytek dne!“

Erica dělalo potíže mluvit, když v příliš ostrém tempu zdolávaly stoupání na návrší Galärbackenu. Přitáhla si těsněji k tělu modrou bundu značky Helly Hansen. Louisa měla samozřejmě dokonale padnoucí sportovní oblečení, které bylo větru i voděodolné.

„Když je po všem, je to skvělý pocit, jestli teda máš na mysli právě to. Ale během toho? Nope. Nicht. Nada. Přestože vím, že to potřebuju.“

Erika se na chvíli zastavila, aby nabrala dech. Louisa zpomalila a pohlédla na ni.

„Zcela upřímně se poslední dobou necítím moc dobře,“ pokračovala Erika, „myslím, že za tím je nezdravé jídlo

a přemíra sezení. Plus vyšší věk. Na ten nesmíme zapomenout. Už jsem začala pocítovat první příznaky přechodu. Tys to nepozorovala?“

Louisa se znovu dala do pohybu. „Jsem sice o pár let starší než ty, ale...“ Louisa zaváhala, a když mýjely lékárnu, zrychlila. „Mně už v mládí vzali dělohu. Rakovina. Takže moje velká ztráta v životě se začíná pomalu měnit v pozeňání...“

„Bože, promiň, to jsem nevěděla.“ Erica stáhla koutky. Jak příznačné, zase šlápla vedle.

„To nic. Není to žádné tajemství, jen na to málokdy přijde řeč. Nazdárek, jmenuju se Louisa a nemám dělohu.“

Erika se hlasitě zasmála. Právě tohle se jí na Louise strašně líbilo. Její přímota a sarkastický humor.

Seznámily se díky dětem. Na hřišti u náměstí Ingrid Bergmanové se Maja od první chvíle stala nejlepší kamarádkou Louisina syna Williama, který byl asi o rok starší. A když už si děti spolu hrály, začaly si povídat i Erika s Louisou. Bylo to loni v létě a nyní se vídaly alespoň tehdy, když Louisa s rodinou pobývala ve Fjällbacce.

Erika si však musela přiznat, že měla raději jejich večery u sklenky vína než Louisin zlovyk za jakéhokoliv počasí provozovat kondiční chůzi.

„Jak se před dnešním večerem cítíš?“

Erika zamávala Danovi, svému švagrovi, který zrovna vyjížděl z parkoviště u supermarketu. Také jí vesele zamával, vytušila, že se jistě pousmál nad tím, že zrovna ona je venku a sportuje.

„Co na to říct? Je to jedno velké utrpení. Moji rodiče dorazí zhruba za hodinu a pak to bude jako pokaždé. Naštěstí si mohli půjčit dům u hotelu Badis, takže jsou spokojení. A pak je tu ta oslava. Henning ohledně organizace řekne jednu věc, Elisabeth něco jiného. A všichni víme, že bude po jejím, ale tu radostnou zprávu mám tu čest oznámit mu pokaždé sama.“

„Určitě to bude skvělý večírek,“ ujišťovala ji Erika.

Louisa se otočila a usmála se na ni.

„To říkáš jen ze zdvořilosti, výraz ‚skvělý večírek‘ bych zrovna u oslavy zlaté svatby nepoužila, ale jídlo je dobré, sama jsem menu důkladně odzkoušela, a víno poteče proudem. Postarala jsem se, abyste s Patrikem dostali u stolu dobrá místa. Patrik bude mít to jedinečné potěšení sedět vedle mě a tobě bude dělat společnost můj nekonečně příjemný muž.“

„Senzace!“ řekla Erika a chytila se za bok. Začalo ji tam píchat.

Vzaly to kolem hory, aby se dostaly zpátky do městečka, zrovna minuly strmý sráz po pravé straně, kterému se v době Eričina dětství říkalo Sedm hrbolů a na kterém se na sáňkách dalo dosáhnout zkázonosné rychlosti. Snažila se vydedukovat, kolik jim do konce kolečka zbývá, a konstatovala, že mají před sebou ještě pěkný kus cesty.

Před ní se do rytmu pohupoval Louisin tmavý ohon, jak zjevně bez námahy spěchala dál. Erika se předklonila, sebrala kamínek, pevně ho sevřela v dlani a doufala, že jí pomůže od čím dál bolestivějšího píchání v boku. Nezbylo než konstatovat: sport nebyl její parketa.

„Mluvil jsi s ní?“

Tilde vytréštila krásné modré oči a zvedla před sebe šaty s hluboce vykrojeným výstřihem.

Rickard Bauer na visače zahlédl značku D&G a odhadoval, že ho stály kolem třiceti, čtyřiceti tisíc. To však Tilde ani v nejmenším nedělalo starosti. Nebo, lépe řečeno, nedělalo jí to starosti až dosud. Když najednou na její kreditce nebylo zdánlivě nekonečné množství peněz, které mohla utrácet ve Stockholmu, Paříži, Miláně a Dubaji.

„Já s ní promluvíím,“ odpověděl a nebyl schopen skrýt podráždění. Její hlas ho začínal iritovat čím dál víc. Měla ho vždycky tak ukňouraný? A tak dětinský?

„Chci si s ní promluvit až po oslavě. Víš přece, jaká máma je, jak je ustaraná, nechci jí tenhle večer zkazit.“

„To ano, Rickarde, ale slib mi, že s Elisabeth promluvíš zítra. Slibuješ?“

Tilde našpulila rty a vypjala hrud'. Zrovna se osprchovala a až na vlasy zabalené v ručníku byla nahá. Rickard cítil, jak zareagoval. To ho fascinovalo. Mozek na ni mohl být nabroušený, ale penis zareagoval jako na povel na pouhou její přítomnost.

„Slibuju, zlato,“ řekl a povalil ji na postel, ze které před chvílí vstali.

Pronikavě zaječela a zachichotala se.

„Pojď ke mně, bejby,“ řekla dětským hlasem. „Pojď, jen pojď.“

Rickard zabořil tvář mezi její velké prsy, které uzavřely svět kolem nich.

Elisabeth BauEROVÁ držela v rukou červené náušnice. Byly po její babičce. Dokonale se hodily k šatům, které si na večeri vybrala. Černé, které bude mít při tanci, visely na ramínku vedle nich. Byly jemnější a snáz se v nich pohybovalo než v těch poněkud okázalejších, ve kterých však bude pouze sedět u stolu. YSL a Oscar de la Renta. Zakoupené na jaře v Paříži, když s Henningem několik měsíců pobývali ve svém tamním bytě. Když jde o nákup pro speciální příležitost jako výročí zlaté svatby, pak je Paříž jediné myslitelné místo.

Elisabeth uložila náušnice zpátky do tmavomodré sametové etue. Trhla sebou, když další přeprška vody zasáhla okno ložnice. Na ostrově Skjälärö bydleli v jednopodlažním domě a vlny dosahovaly do všech oken. Bylo to jejich nejskromnější obydlí. Byt ve Stockholmu, druhý v Paříži a dům v Toskánsku byly bezpochyby mnohem luxusněji zařízené. Tohle místo však milovala nejvíc na světě. Co se narodila, trávila tu každé léto. Jméno Skjälärö však nemělo s dušemi, *själar*, nic společného. Pocházelo ze starého bohuslänského slova označujícího modré mušle, *skjälär*. Všude na ostrově ležely závěje krásných modrých skořápek mušlí. Racci mušle pouštěli z velké výšky a nechali je roztříštit o růžovou žulu, aby se dostali k masité dužině. Skořápky pak zůstaly a ozdobily holý ostrov modrými kapkami.

Dědeček z otcovy strany ostrov koupil a teď byl její. Toto místočko v moři u Fjällbacky na ni mělo odjakživa téměř magický vliv. Jen co sem přijeli, jako by veškeré starosti odvál vítr. Nikdo sem na ně nemohl. Byli nedobytní. Nedostupní.

Mnoho let neměli na ostrově ani telefon, jen vysílačku. Od té doby však už uběhlo několik desetiletí. Nyní existovaly všechny možné vymoženosti. Telefon, elektřina, wifi a přemíra televizních kanálů pro vnuky. Louisa a Peter byli příliš nedůslední, když šlo o to, kolik času tráví jejich děti u televize. Celé hodiny směly sedět a dívat se na barevné postavičky, které se mlátily a dělaly strašlivý rámus. Místo toho, aby si přečetly dobrou knížku. Příležitostně si s nimi o tom promluví. Pokaždé však bylo tak strašně citlivé dávat jim ohledně dětí dobře míněné rady. A bylo to ještě citlivější po tom, co se stalo Cecily.

Elisabeth setřásla nepřijemnou myšlenku a opatrně vložila šaty do ochranných obalů. Věděla, že by o to mohla požádat Nancy, ale tak ráda se dotýkala drahých látek prvotřídní kvality. Nikdo nedokázal ušít takové šaty jako Oscar.

„Henningu?“ zavolala směrem k jeho pracovně a nečekala, že jí odpoví jinak než zabručením.

„Hmmm,“ zaslechla skutečně zpoza zavřených dveří.

„Myslím, že bychom měli vybrat smoking ze Savile Row. Co jsme ti dali šít asi před rokem. Souhlasíš?“

„Hmmm,“ ozvalo se z pracovny a Elisabeth se usmála.

Smoking už byl zabalený spolu s ostatním, co se mělo dopravit na pevninu. Za dlouhá léta manželství se však naučila, že je důležité, aby se manžel cítil do rozhodnutí zapojený a věřil, že na jeho názoru záleží. I když už rozhodnutí padlo. Byla to jedna z věcí, které by Louise mohla poradit. V dobré víře.

Stockholm 1980

Pytte zbožňovala podívanou, když se Lola připravovala na večer. Jako by sledovala magické kouzlo. Každý večer to probíhalo stejně. Pytte ležela na břiše na velkém sametovém polštáři s bradou podepřenou rukama, zatímco Lola seděla před přetékajícím toaletním stolem a líčila se.

„Co si vezmeš večer na sebe?“ zeptala se Pytte a rozzářenýma očima pohlédla k šatně.

V Lolině šatně se jí líbilo úplně všechno.

„Co bys řekla té růžové blůze se šněrováním na zádech? A k ní křiklavě růžové pouzdrové kalhoty? A pak vlasy do jednoduchého uzlu a diamantové náušnice?“

Lola se otočila k Pytte a ta dychtivě přikývla.

„Jo, zbožňuju tu růžovou blůzu! Tu mám nejraději!“

„To já přece vím, zlatíčko.“

Lola se opět otočila k zrcadlu a začala si pečlivě nanášet make-up. Nejčastěji každý večer stejný. Pokud se chystala na večírek, nalíčila se výrazněji, a Pytte takové večery milovala. Dnes večer však šlo o práci, a to pak použila nejdříve krém, pak pudr, kajalovou tužku, řasenku, kartáčkem nanasla trochu hnědi na obočí a nakonec jednu z nesčetných rtěnek nastrkaných v kávových šálcích na toaletním stole. Toho večera to byla ostře růžová.

Lola si pečlivě namalovala rty, aby nepřetáhla okraje, s hlasitým mlasknutím je otiskla o sebe, sevřela mezi ně kousek toaletního papíru a nanasla ještě jednu vrstvu. Pak si vybírala paruku. Loliny vlastní vlasy byly dlouhé a lesklé v odstínu mědi, ale v práci často nosila jednu ze svých paruk. Chvilí si prohlížela pět paruk na polystyrénových podstavcích ve tvaru hlavy, pak se rozhodla pro polodlouhou hnědou. Nasadila si ji přes vlastní vlasy, které měla pečlivě

stažené sítkou, popotáhla na správné místo a navykle vytvořila uzel na šíji.

Přistoupila k šatně a opatrně si oblékla růžovou blůzu a růžové kalhoty, aby se do nich nezachytila dlouhými nalakovanými nehty. Nakonec z toaletního stolku vzala krásně tvarovaný flakon parfému a jemně jím potukala za ušní lalůčky a na zápěstí. Pak se postavila před Pytte.

„Voilà! Co říkáš? Můžu vytáhnout do boje?“

„Můžeš,“ odpověděla Pytte a hlasitě se rozesmála.

Až bude velká, chce být zrovna tak krásná jako Lola.

Lola popadla jemnou růžovou kabelku a vykročila k předsíni.

„Zlatíčko, zvládneš to tu sama, že ano? V lednici máš jídlo. Můžeš si ho ohřát v troubě, jen ji pak nezapomeň vypnout. A běž spát nejpозději v deset, ne že budeš ponocovat a čekat na mě. Ujednáno, srdíčko?“

Lola už byla jednou nohou ze dveří a strčila klíč do zámku.

„Mám tě moc ráda!“ zavolala na Pytte.

„A já tebe, tatínku!“

Pak dveře zapadly, v předsíni zbyl jen závan parfému.

„PŘIPADÁ MI TO TAK DIVNÉ. Proč nepůjdeme?“

„Protože jsem to řekl.“

Rolf Stenklo podrážděně pohlédl na svou manželku Vivian. Pro něj bylo to téma dávno uzavřené.

Vivian na něj hleděla od vchodu do světlé výstavní síně, kterou měl zaplnit všemi svými sny, vším, nad čím srdce bolelo i plesalo.

„Ale Rolfe, zlatou svatbu přece slaví naši nejlepší přátelé. Vůbec ti nerozumím. Všichni naši známí tam samozřejmě budou, a navíc taky lidi, se kterými by bylo zcela upřímně dobré, abychom se – aby ses *ty* – seznámil.“

Vivianin hlas přešel do falzetu jako pokaždé, když byla rozrušená. Byli manželé dvacet let a při zvuku toho hlasu mu pokaždé připadalo, že už je to o devatenáct let déle, než s ní měl být.

„Prostě tam nechci, je na tom něco divného? Velké oslavy nejsou nic pro mě, to přece pro tebe není žádné překvapení.“

Rolf střelil hřebík do zdi a zaklel, když zajel příliš hluboko. Nastřelovačka byla příliš výkonná.

„Krucí.“

Vzal kladivo a hřebík trochu povytáhl.

„Mohls požádat někoho jiného, aby to udělal,“ podotkla Vivian.

Rolf si všiml, že zvědavě pokukuje po zarámovaných fotografiích, které byly opřené o zeď u vchodu. Pro jednu ji nenechal, aby se na plánování výstavy podílela. Řekl, že je to příliš osobní, a ona to kupodivu akceptovala.

„Jako třeba Henningovi nebo Elisabeth, kteří si bez cizí pomoci neutrou ani zadek?“ zabručel.

„Co to do tebe dneska vjelo? Vždyť máš přece Henninga a Elisabeth rád. Nejdřív odmítáš jít na oslavu jejich důležitého dne a pak na ně ještě naprosto nesmyslně nasazuješ. To od tebe opravdu není hezké!“

Vivian zkřížila paže na prsou. Rolf se k ní unaveně otočil.

„Pro tebe je ze všeho na světě nejdůležitějšího hezky se ke všem chovat, hlavně nezavdat příčinu něčemu nepříjemnému. Nezvířit vlny. Nikdy nemluvit o něčem, co skřípe, co má skutečně nějaký význam.“

„Teď už jsi ale opravdu nemožný.“

Vivian vyplula ze dveří a konečně ho nechala o samotě. Rozhlédl se po síni, po prázdných stěnách, které zaplní tím nejkrásnějším, co kdy stvořil.

Zvedl hřebíkovačku. Odpálil další hřebík. Pak k sobě přitáhl jeden z levných ráků s názvy fotografií.

Pověsil rám na hřebík. O krok ustoupil. Jako vždy cítil, jak ho bodlo u srdce, když uviděl jméno, které na arch napsal. Z viny. Z lásky. Ze stesku po době, která nenávratně minula. Ale už brzy. Brzy znovu zazáří ta nejjasnější z hvězd.

„Jak jsme na tom?“

Louisa Bauerová rázovala neklidně po velkém sále, kterému se říkalo Mamsell a nacházel se vpravo od vchodu Velkého hotelu. Dřevěná podlaha jí slabě vrzala pod nohama. Mraky se stále ještě držely nízko nad zemí a vlny bičovaly mola.

Barbro, hospodyně, ji nervózně následovala. „Všechno jde podle plánu,“ odpověděla. „Příprava jídla jede na plné obrátky, vše máme nachystané k prostírání, stoly se rozestaví hned po obědě, personál je skvěle připravený a máme dostatek nápojů. A sehnali jsme všechno, co jste požadovali.“

„Dobře,“ řekla Louisa a zastavila se. „Děti. Dostanou pro ně zvlášť upravené jídlo? Max a William nebudou chtít stejné chody jako dospělí.“

Barbro přikývla. „Pro děti máme hamburgery. A jako dezert zmrzlinu s čokoládovou polevou.“

„Skvělé. Zdá se, že máte vše pod kontrolou. Dostali jste jmenovky? A porovnali jste je se seznamem hostů, jestli nikdo nechybí? Zasedací pořádek se musí dodržet, trvalo měsíce dát mu konečnou podobu.“

Louisa viděla, jak se Barbro perlí na čele pot.

Hospodyně si odkašlala a pak teprve odpověděla: „Samozřejmě jsme vše zkontrolovali, ale požádám vrchního, aby to udělal ještě jednou.“

„Dobře.“ Sama slyšela, jak úsečně to zní. Louisa však neměla trpělivost s chybami a neschopností jiných nebo jejich liknavou nedbalostí.

Rozhlédla se po místnosti. Právě teď tam byl příjemný chládek, ale pro případ, že by se prostor zadýchal, objednala větráky, které by se tu daly rozestavit. Bylo tam vymalováno světle zelenou barvou s exotickými prvky v zařízení, což odpovídalo duchu celého hotelu. Louisa před sebou viděla, jak večer bude spousta slavnostně oblečených lidí tančit na parketu za tónů jazzbandu umístěného na malém pódiu, které právě zhotovují na jedné z kratších stran sálu.

Bude to úchvatná událost. Dokonalá. Jako všechno, co uspořádala. Nikdy nic neponechala náhodě.

Henning Bauer od sebe odstrčil šálek čaje a zíral na prázdný dokument na obrazovce počítače. Kurzor na něj posměšně blikal. Jeho nemesis. Prázdnota.

Za zavřenými dveřmi zaslechl zvuky a pohyb. Věděl, jak je Elisabeth na ten večer natěšená. Stejně jako on. Bude to úžasný večer. Seznam hostů byl impozantní, zrovna jak si přál, a už předem věděl, že zazní velkolepé proslovy.

Kdyby jen ze sebe byl ještě předtím schopen vyplodit pár slov. Každý den tu seděl několik hodin. Pil svůj čaj a zíral na blikání kurzoru na obrazovce. Věděl, že by tam měla být slova, přímo na dosah. Celý život žije se slovy, nemělo by mu to být cizí, ale vysmívala se mu.

Henning vzal šálek čaje a stoupl si k oknu. Pozoroval divokou krajinu za ním. V létě vypadala jako z reklamy na

pivo Pripps Blå. Modré nebe, růžové žulové skály, které se třpytily ve slunečním svitu, plachetnice brázdily vodu do všech světových stran. Nyní v říjnu moře bičovalo skalnaté pobřeží, jako by chtělo stáhnout ostrov do hlubin. Tak se mu to líbilo víc, když příroda skutečně ukázala svou moc.

Henning svíral šálek čaje a proklínal svůj osud.

Měl by být schopen tady psát. Bylo to dokonalé prostředí. Za velkým psacím stolem u panoramatického okna viděl sám sebe jako jednu z Bergmanových postav, samotáře v nekonečném toku kreativity. Nic takového se však nestalo. Naprosto nic.

Při diskrétním zaklepání na dveře sebou trhl.

„Ano?“ zvolal našťavaněji, než zamýšlel.

„Promiň, tati, kluci chtějí od dědečka jen s něčím pomoci.“

Henningova tvář zjihla. Sice nechtěl být v pracovním rušení, ale vnoučata byla vždycky vítána.

„Jen pojdte dál, pojdte dál.“

Dveře se otevřely a v nich stál Peter se syny po boku.

Henning na ně kývl, aby vešli. Pohled na tvářičky Maxe a Williama, které se rozzářily, kdykoli se jen setkali s jeho úsměvem, ho zahřál u srdce. Když vyrůstali Peter a Rickard, příliš se toho neúčastnil, ale taková byla tehdy doba. S Maxem a Williamem to bylo něco zcela jiného. Mohl jim dát tu lásku, kterou nikdy nedal synům.

„Potřebujeme, abys nám pomohl vybrat kravatu, dědečku!“

Starší Max, vážný rozumbrada, zvedl před sebe tři kravaty. Mladší bráška William, který pokaždé prováděl nějakou lumpárnu a měl neustále rozcuchané vlasy, mu také podával tři kravaty.

Williamovi zrovna vypadly tři zuby, takže hlasitě šišlal, když po bratrovi zopakoval: „Ano, dedecku. Potřebujeme, abys nám pomohl vybrat kravatu!“

„Samozřejmě. To se rozumí, že vám pomůžu. Je to pro mě ohromná čest. Vyznamenání. A jestlipak víš, Williame...“

William po Henningovi zamžoural.

„Já vím. Zítra vložíme do moze past na humly!“

Henning mu pocuchal vlasy. „Přesně tak.“

Peter se na něj nad chlapcovými hlavami vřele usmál. Byl to dobrý syn. Syn, na kterého mohl být Henning hrdý. Až na to, že zvolil mamon a šéfoval společnosti pro správu fondů, byl vším, co si jen otec mohl přát. Henning na něm spočinul pohledem. Občas bylo znát, že Peter pořád ještě truchlí po Cecily, dnes se ale usmíval.

„Tak se na to podíváme,“ řekl Henning a vrátil se ke kravatám. „Nejdřív musím vědět, co na sobě budete mít. K čemu se kravata má hodit? Má být jako třešnička na dortu celého vašeho obleku.“

V tu chvíli zazvonil mobil, který měl na psacím stole, a Henning nadskočil. Obvykle vypínal zvuk, jen co vešel do pracovny, ale dnes na to musel zapomenout. Přešel podrážděně k psacímu stolu, aby mobil vypnul, jak tam tak rachotil vedle počítače, ale když uviděl, kdože to volá, s napřaženou rukou se zarazil. Osobně se neznali, ale Henning měl už několik let jeho číslo uložené ve svém mobilu. Pro případ.

Chvějící se rukou stiskl nejdříve zelené sluchátko, pak symbol pro hlasitý odposlech. Dal si prst na ústa, aby chlapci a Peter pochopili, že musí být zticha. Pak řekl: „Haló? Tady je Henning Bauer.“

„Tady je Sten Sahlén, stálý tajemník Švédské akademie.“

„Ano, dobrý den.“

Henningovi bilo srdce v hrudi tak silně, až se obával, že omdlí. Ruka se mu roztřásla a pro jistotu položil telefon na desku psacího stolu, aby omylem Stena Sahléna nevymáčkł.

Hučení v uších ještě zesílilo kvílením bouře za oknem. Toto je okamžik, ke kterému směřoval celý jeho život. Když Sten Sahlén opět promluvil, pohlédl Henning Peterovi do očí a viděl, že syn ví přesně, jak důležité to je. Chvíle, kdy se Henning Bauer navěky zapíše do historie, nejenom ve Švédsku, ale na celém světě.

„Henningu, je mi potěšením oznámit vám, že se Švédská akademie rozhodla udělit vám letošní Nobelovu cenu za

literaturu. Později vám poskytneme další informace o veškerých formalitách a asi nemusím dodávat, že to až do oficiálního vyhlášení musí zůstat v nejužším kruhu.“ Krátce se zasmál. „Většina lidí si pořád myslí, že s vyhlášením laureáta čekáme do chvíle, než vyjdu z věhlasných dveří Burzovního paláce.“

Ticho. Jediné, co Henning slyšel, byl vítr, šumění vln a tlukot vlastního srdce. Peter stál nehybně s rukama na Maxových a Williamových ramenou.

Henning se nadechl a napřímil. „Děkuji za tu čest,“ řekl. „Vyřídte prosím všem členům, že jsem nesmírně, nesmírně poctěn.“

Když hovor ukončil, pohlédl na kurzor, který stále ještě blikal v prázdném dokumentu. Pak počítač vypnul.

„Je tetina holčička vzhůru?“

Erika opatrně zavolala dovnitř pootevřenými venkovními dveřmi.

„Je vzhůru! Pojd' dál!“ zakřičela Anna ze své kanceláře ve vile v oblasti Falkeliden.

Erika si pověsila bundu a vmáčkla tenisky do obrovské hromady bot v hale.

„Jak ti to jde?“

Erika se musela smát, když našla Annu u stolu zavaleného nákresey, vzorky látek, kování a vzorníků barev. A nejméně stejným množstvím hraček.

„Za dva dny mám odevzdat návrh zařízení, ale kdosi zrovna začal chodit, a jestli byla všude, když lezla, tak teď to ještě překonala...“

„Proto to moře hraček tady?“

Erika se spustila na všechny čtyři a snažila se najít svou neter v závějích hraček, které zabíraly celou podlahu Anniiny kanceláře. Našla ji za velkým medvědem, a když ji Flisan uviděla, obličejík se jí rozzářil. Erika byla velkou oblíbenkyní Felicie, nebo také Flisan, jak jí celá rodina láskyplně říkala. Narodila se o měsíc dřív, ale zdravím jen kypěla, a ukázalo

se, že je nejveselejším, ne-li nejaktivnějším miminkem na světě. Děs, který se všech zmocnil, když Anna tehdy začala krvácet, byl už téměř zapomenut.

„Jako kdybych pracovala uprostřed orkánu,“ vzdychla Anna a vstala s ustaraným pohledem upřeným na změt' na svém stole.

„Můžu se jí na chvíli ujmout, abys to mohla v klidu dodělat,“ nabídla se Erika a cvrlikala s Flisan, která se nyní bavila tím, že co nejsilněji tahala Eriku za nos.

„Jé, mohla bys? To by bylo super.“ Anna zasténala. „Zákazník patří k těm náročným a já mám plné ruce práce, abych mu vymluvila záclony zdobené majáky a polštáře s motivem mušlí.“

„Nemá snad zákazník pokaždé pravdu?“ zeptala se Erika a malinko zatahala Flisan za nosík, čemuž se holčička hlasitě smála.

„To tedy nemá, řeknu ti, že zákazník má ve skutečnosti pravdu jen velice, převelice zřídka.“

Anna se podrbala v plavých vlasech. Nyní jí sahaly kousek pod ramena a skrývaly všechny stopy po jizvách, které měla po nehodě na hlavě. Erice připadalo, že mladší sestra celá jen září, ačkoliv si stěžuje. Anna, kterou neštěstí provázelo po tolik let, byla nyní šťastně provdaná za Dana, Eričinu lásku z mládí, a měli pevně stmelenou rodinu. Jeho děti přijala jako vlastní a o jejich společnou sladkou holčičku se všichni sourozenci prali, kdo z nich se s ní bude moct mazlit dřív.

„Bylas venku za pohybem?“ zeptala se podezíravě Anna, která si teprve v tu chvíli všimla Eričiných legín.

„Louisa mě vytáhla na kondiční chůzi,“ vzdychla Erika.

„Jak jinak. Jistě že Lojsán musí provozovat kondiční chůzi,“ řekla Anna a Erika na ni vyplázla jazyk, což Flisan připadalo neskutečně legrační a ihned ji napodobila.

„Co vlastně proti Louise máš?“ zeptala se Erika a postavila Flisan na zem.

„Ále, přímo proti ní nic. A vím, že se máte rády. Myslím si jen, že tahle Bauerovic famílie je tak zoufale nafrněná.“

Viděla jsi Henninga v literární talkshow Babylon? Bože můj! Taková kliše!“

„Ne, neviděla,“ odpověděla Erika a došla si do kuchyně pro sáček kukuřičných křupek, aby jimi Flisan podplatila.

Byla dobře vytrénovaná od Noela a Antona, kteří byli jako divoká voda a téměř nebylo možné, aby se nacházeli v zařízeném prostoru. Nyní už se trošičku zklidnili, ale ještě dlouho potrvá, než budou moct z nábytku odstranit dětské bezpečnostní zámky.

„Možná jsem přecitlivělá. Může jít o mindrák ze dnů ve Stockholmu s Lucasem. Všechny ty večere s lidmi, kteří si zjevně mysleli, že jsou něco víc než ostatní, a vždycky měli schopnost mluvit k někomu tak blahosklonně, až si připadal... hloupý.“

„Louisa přece taková není, to víš moc dobře,“ řekla Erika a vymanila se Flisan, když se jí pokusila strčit ožužlanou kukuřičnou křupku do pusy.

„Sice není, ale stejně. Poněkud nóbl jsou, to musíš přiznat.“

„Tentokrát jsem Elisabeth a Henninga sotva viděla a to-těž platí o jejich synech, ale kluci jsou milí. Max a William. Maja a William jsou takřka nerozluční. On ji rozparádí a ona ho zklidňuje.“

„Typická úloha holek, zklidňovat rozjívěné kluky,“ zamručela Anna a probírala se vzorky na pracovním stole.

„Kdy se z tebe stala feministka?“ podívala se Erika a s hlavou na stranu sestru pozorovala.

„Nemusím být feministka, abych chápala, že svět je ne-spravedlivý. Stačí sledovat, jak to má ve škole Emelie. Rozjívění kluci jsou středem pozornosti, zatímco klidným holčičkám jako ona sotva kdo věnuje čas, natož pozornost.“

„Já vím, máš pravdu,“ řekla Erika a rozpřáhla náruč, když se k ní přihnala Flisan, aby ji objala. „Ach, tetiččino potěšení, ty jsi takové zlatíčko.“

„Jak ti vlastně jde psaní?“

Anna se natáhla po plechovce se sušenkami, kterou měla dobře uschovanou v jedné z horních skříněk. Ovesných

sušenek, samozřejmě. Ty doma v jejich dětství nikdy nesměly chybět.

„Uf, ani mi o tom nemluv,“ vzdychla Erika a vzala si nabízenou sušenku. „Nápady došly. Vlastně nemám ani žádný impuls. Nenašla jsem žádný kriminální případ, který by mě zaujal. Dokonce jsem se v naději, že se něčím inspiroju, probrala všemi svazky *Severské kriminální kroniky*, ale nic jsem neobjevila. Vydavatel mě pronásleduje, abych v dohledné době přišla alespoň s nějakou synopsí, ale nemůžu psát o něčem, co nemám.“

Erika se oklepala, aby se zbavila nepříjemného pocitu. „Můžeme změnit téma? Jímá mě úzkost.“

„Jasně,“ řekla Anna a pak se široce usmála. „Co si teda myslíš o dnešním večírku?“

Položila kování na vzorek barev, kysele zamručela, vzala jiný a položila ho na další barevný vzorek, ale zavrtěla nespokojeně hlavou. „Pojď, dáme si kafe, potřebuju na chvíli vypnout. Tak co ten večírek?“

Erika si zvedla Flisan na bok a následovala Annu do kuchyně. „Bude to... zajímavé. Patrik není zrovna nadšený. Ale jdeme, protože nás o to Louisa požádala. Přesto je to trochu nepříjemné, sotva Elisabeth a Henninga známe.“

„Ty jsi ale spisovatelka a to v jejich světě přece něco znamená,“ řekla Anna zády k ní, zatímco sypala kávu do filtru oprýskaného kávovaru.

„Nevím, jestli mě takoví lidé jako Elisabeth a Henning za spisovatelku vůbec považují. Moje knihy jsou čtivé a lidem se líbí, co dělám.“

„Ne, dej pokoj, mít velké prodeje musí být pro velkého spisovatele noční můrou.“

Anna se zaculila, když do kávovaru lila vodu.

„Asi to tak bude,“ připustila Erika. „Ale žerty stranou, bude to jistě příjemné. Louisa mě ujistila, že bude skvělé jídlo i víno.“

„Tak to pak není co řešit. Jé, už jde Dan. Byl dole zajistit loď. Až s tou loupežnicí skončíš, můžeš mu ji přenechat. Teď bude pár hodin jeho dcerou.“

Erika zabořila nos do Flisanina temene. Flisan seděla tetě na klíně a dostala na hraní svazek klíčů. To fungovalo vždycky.

„Myšičko, kdyby maminka nebyla hodná, můžeš vždycky přijít k tetě Erice. Ta je vyrovnaná, víš, u ní jsi v bezpečí.“

„Víš, co mi můžeš,“ řekla Anna a postavila šálek před starší sestru, ale v dostatečné vzdálenosti od dítěte.

Nahnula se a dala Erice pusu na tvář. „Mám tě ráda.“

Erika polkla. Anna bývala na něžné projevy skoupá.

„Já tebe taky,“ odpověděla jí šeptem.

Vivian Stenkloová váhala. Obvykle nechávala Rolfa, aby o většině věcí rozhodoval on, dokonce dost nerada činila sama rozhodnutí. Tentokrát tomu ale nerozuměla a ani se jí to nelíbilo.

Proč by měla zůstat doma jen proto, že on jít nechce? To přece bylo absurdní, ne-li přímo směšné. Dvacet let nechávala Vivian rozhodovat Rolfa, přizpůsobovala se jeho rozvrhu, jeho výstavám, cestám, časovým možnostem. Už když se seznámili, věděla, že je na to zvyklý. Jeho první žena Ester, která zemřela rok předtím, než Vivian Rolfa potkala, se starala o všechno kolem něj. Vivian to tak měla dokonce ještě před Rolfem, její bývalý muž byl umělec a jejich život se točil kolem jeho rozmarů. Takový život dobře znala, a proto jí nějakým podivným způsobem připadal bezpečný.

V Rolfových rozmarech ale obvykle viděla logiku. Tohle bylo podivné. A také byla jiná doba. Zvyky její generace vymíraly stejně jako dinosauři. Nemusí se už muži přizpůsobovat. Může se rozhodnout sama.

Vivian vzala ze stolku v obýváku svůj telefon. Domek, který si pronajali v Sälviku, byl krásný, ale poněkud do něj táhlo. Každý závan větru byl skrze stěny cítit, přitáhla si svetr těsněji k tělu.

„Louiso? Ahoj, tady je Vivian. Promiň, že ruším, máš dnes jistě plné ruce práce, ale vím, že nás Rolf z dnešního večera omluvil. Ano, je to strašná škoda, ale chtěla jsem se

tě zeptat – pokud to nezpůsobí nějaké potíže – jestli bych na oslavu mohla přijít sama? Zařídíš to? Děkuju, Louiso, to je od tebe laskavé. Ano, ne, trochu jsme postonávali, ale já už jsem na nohou a Rolf si jistě beze mě jeden večer poradí. Ještě jednou děkuju.“

Když Vivian zavěsila, měla pocit, jako by ten krátký hovor byl velkým vítězstvím. První krůček k nezávislosti. Tolik se toho mění, sám Rolf už byl jiný. Tatam byla ta jeho nespoutaná radost ze života, díky které stálo v jejich soužití leccos za tu oběť. V posledních měsících ho nahradil zachmuřený, apatický muž. Rolf stárnul. A takový život nechtěla.

Vivian přistoupila k šatně, aby se podívala, jestli s sebou má vůbec nějaké slavnostní šaty. V nejhorším by si rychle zajela do Uddevally.

Když měla Louisa Bauerová přistát s *Elisabeth II* u mola, mohutně to houpalo. Stará dřevěná loď s klinkerovou obšívkou byla v dobrém stavu, za celá ta léta o ni bylo dobře pečováno, ale na rozbouřené hladině značně skřípěla. To Louisu ale neděsilo. Byla zběhlou jachtařkou a na moři zažila už horší počasí. Po plavbě z Fjällbacky na Skjälärö byla ale úplně promočená. Na oslavu budou muset přeplout lodním taxi, jinak by tam dorazili v zoufalém stavu.

Když Louisa vyskočila na břeh, navyklým způsobem uvázala loď řádnou lodní smyčkou a vykročila k domům. Její rodiče, Lussan a Pierre, si postěžovali, že se s nimi po jejich příjezdu do Fjällbacky nepřišla přivítat, ale jak by to asi tak stihla? S veškerými změnami, které musela ohledně oslavy až do poslední chvíle řešit, se vším, na co musela myslet. Hovor s Vivian ji podráždil, ale nedala to na sobě znát. Přijmout pozvání takhle pozdě mohlo zničit celý její dokonalý zasedací pořádek, ale rychle se rozhodla vyřešit to co nejjednodušeji a posadila Vivian ke krátké straně jednoho stolu vedle Eriky a Petera. Ale přesto. Jaká to byla nestydatost. A také jí bylo trochu divné, že Rolf nemůže přijít. Ani na vteřinu nevěřila výmluvě, že je nemocný. Omluvil se hned, jak pozvání

dostal, a bez křišťálové koule by nemohl vědět, že tou dobou bude nemocný. A to byl Rolf jedním z nejstarších přátel Elisabeth a Henninga.

Skály byly kluzké a Louise se smekla noha, ale ihned nabyla rovnováhy. V jejím a Peterově domě se svítilo a stejně tak i v hlavní budově, ve které bydleli Elisabeth s Henningem. V domě Rickarda a Tilde byla tma. Asi si jako obvykle přispali. Někdy spali až do odpoledne, což, jak věděla, přivádělo Henninga k šílenství.

Vydala se ke svému a Peterovu domu, ale rozmyslela si to a zamířila k hlavní budově. Jako vždy vstoupila bez zaklepání, tak to na ostrově měli ve zvyku, a zavolala do útrob domu. „Haló?“

„Louiso! Louiso! Pojd' sem! Jsme v pracovně!“

Elisabethin vzrušený hlas vyrazil proti ní a ona si rychle sundala promočenou bundu a zula si boty. Elisabeth normálně bývala mírná a vyrovnaná. Dělávali si legraci, že je jako kachna, která se na hladině jeví klidná, ale pod vodou hořečně kope nohama. Takže její tón naznačil, že se stalo něco neobyčejného.

Když Louisa vešla do pracovny, seděli Elisabeth a Henning každý ve svém křesle s lahví šampaňského a dvěma sklenkami na stolku mezi nimi. Henning rychle vstal, jeho hořící tváře ostře kontrastovaly se stříbřitě bílými vlasy. Donesl ještě jednu sklenku na šampaňské a třesoucí se rukou jí ji podal.

„Cožpak už jste začali oslavovat?“ zeptala se Louisa a vzala si podávanou sklenku, do které už proudilo šampaňské. Zaznamenala, jaká lahev to je. Henri Giraud, v hodnotě kolem třiceti tisíc korun.

„Posaď se. Máme velkou novinu.“ Elisabeth se leskly oči a ukázala na jedinou volnou židli, Henningovo pracovní křeslo.

„Musíte mi rychle říct, co se stalo! Hořím zvědavostí!“

Louisa opatrně ochutnala šampaňské. Bylo dobré, ale ne zas tak dobré, aby to opravňovalo tu cenu.

Elisabeth pohlédla vítězoslavně na Henninga. Pak na Louisu. Neznatelně na Henninga kývla a on se zhluboka nadechl.

„Měl jsem telefonát.“

„Telefonát?“ zeptala se Louisa, ačkoliv moc dobře věděla, co tím míní. Sevřela sklenku pevněji.

„Ano,“ přisvědčil Henning nadšeně. „Jsem letošním laureátem Nobelovy ceny za literaturu.“

V místnosti zavládlo ticho. Pak je narušil zvuk Louisiny sklenky, když jí v ruce praskla.

„Kdy bychom podle tebe mohli odejít domů?“ naléhal Patrik na Eriku, když stáli před Velkým hotelem.

Jednu chvíli se zdálo, že bouře slábně, ale nyní už vlny opět bičovaly břehy. Erice připadalo, že cítí slanou chuť ve vzduchu. Naznačila Patrikovi, aby mlčel, a popohnala ho, musí se dostat dovnitř dřív, než její účes vezme za své. Nepřestával si pro sebe něco mumlat, ani když si odkládali svrchníky, nakonec ho ale přiměla, aby se přestal tahat za kravatu. Kdyby jen věděl, jak moc mu to ten večer sluší, pomyslela si.

„Mám za to, že ti Louisa ke stolu přidělila příjemnou společnost,“ vemlouvala se mu, „a podívej, jak lákavě to vypadá. Bude to úžasný večer!“

Zjevně i se sakem bylo něco v nepořádku, protože Patrik sebou nespokojeně vrtěl a v osvětleném slavnostním sále jen rychle pohlédl na prostřenou dlouhou tabuli.

„Řekla jsi Anně a Danovi, aby zavolali, kdyby toho na ně bylo s dětmi moc?“

Naděje v jeho hlase byla příliš průhledná.

„Nebudou volat. A užijeme si večer bez dětí a následně ráno, kdy si bez nich budeme moct přispat. Nezapomeň na to. Ani si nepamatuju, kdy se to stalo naposledy.“

„To je pravda,“ přisvědčil Patrik a diskrétně stiskl Eričin zadek. „A já vím přesně, jak ten čas využít...“

„Ke spaní?“ zeptala se Erika a mrkla na něj. Jak jen toho muže milovala!

Políbila ho na tvář a ukázala na velký nákres zasedacího pořádku, který visel na stěně hned vedle dveří do sálu.

„Podívej. Dostal jsi na oslavě nejlepší místo. Budeš sedět s Louisou.“

Na Patrikovi bylo znát, jak se mu ulevilo. Erika ukázala na své jméno.

„Já sedím u dlouhé tabule vedle. Mezi Louisiným mužem Peterem a Olem Hovlandem.“

„Petera znám, ale kdo je Ole Hovland?“ zeptal se Patrik a pohlédl k Eričině místu, kde už seděl muž ve tmavém obleku s tmavými, dozadu sčesanými vlasy.

„Je manželem Susanne Hovlandové, která je členkou Švédské akademie. Jsou blízkými přáteli Elisabeth a Henninga. Spolu s Rolfem Stenkloem, víš přece, ten, co je tak známý fotografiemi přírody, provozují... jak se tomu jen říká... kulturní klub ve Stockholmu. Blanche. Scházejí se tam lidé z vysoké kultury. Jinými slovy tam nikdy nebudu pozvaná. Bude velice zábavné mít ho u stolu. Může se dost dobře stát, že bude potřebovat čichací sůl, až se dozví, vedle jakého člověka z nízké kultury sedí.“

„Vadí ti to?“ zeptal se Patrik a podepřel Eriku, aby neklopýtla, když začala na vysokých podpatcích scházet těch pár schůdků do sálu.

„Ani trochu,“ odpověděla Erika a stiskla Patrikovu paži. „Připadá mi to spíš zábavné.“

„Tak to je dobře. Pěkně se pobav,“ popřál jí a vydal se ke svému stolu.

Louisa zacinkala lžičkou o sklenku a všechny přítomné požádala, aby zaujali svá místa.

„Ahoj, Eriko!“

Peter jí odsunul židli a přivítal ji se širokým úsměvem, Erika si znovu připomněla, jak velice má Louisina manžela ráda.

Když si sedla, Ole se k ní odměřeně obrátil, zevrubně a bezostyšně si ji prohlédl od hlavy až k patě a pak ji vzal za ruku, políbil ji a řekl: „Enchanté.“ Se slyšitelným norským přízvukem.

Erika skryla smích. Tohle bude bezesporu velmi zajímavý večer.

Elisabeth Bauerová se rozhlédla po sále. Tady měli před padesáti lety svatební hostinu. I toho večera byla bouře a stejně krásné uspořádání s bílými ubrusy, třepotajícím se světlem svíček, světle růžovými růžemi jako dekorací a slavnostně oděnými hosty.

Nenápadně se podívala po Henningovi, který měl z druhé strany Lussan, Louisinu matku. Byl tak nevýslovně šťastný. Hlasitě mluvil, gestikuloval, smál se tak, až se to mezi stěny rozléhalo, a Lussan se jím jako obvykle nechala okouzlovat. V tu chvíli si Elisabeth uvědomila, že to všechno za to stálo. I vše těžké, i vše bolavé, i to, co ji občas táhlo tak hluboko, až si myslela, že už se nikdy nevynoří.

Pod stolem vyhledala Henningovu ruku. Vzal ji do své. Palcem hladil hřbet její, nyní už se stařeckými skvrnami. Jak byli toho večera před padesáti lety mladí. Jak naivní. Jak nepřipravení na plány, které jim život chystal.

Teď tu ale spolu sedí, v místnosti plné rodiny, přátel a kolegů. Bohaté flóry, která společně tvořila jejich život. Mnohé z tváří kolem ní bylo zestárlých. Byli to lidé, které poznala, když byli mladí, a teď už nejsou ani středního věku. Henningovi bude zanedlouho osmdesát a jí sedmdesát. Ale právě tento večer jí život připadal bohatý. Hoden každické vrásky z bolesti, každého nahrbení zad.

Stiskla Henningovu ruku a pak ji pustila. Kdosi zacinkal o sklenku. Oscar Baring. Blízký přítel, ale také jeden ze spisovatelů, kterému byla po celá desetiletí vydavatelkou. Za ta léta získal mnohá prestižní literární ocenění. Vlastně všechna – krom toho, které bude zanedlouho uděleno jejímu muži. Když si Oscar odkašlal, aby začal svou dozajista předlouhou řeč, opět v hrudi pocítila ohňostroj štěstí. A nejenom štěstí. Vítězoslavy. Protože tím tento večer vpravdě byl: triumfem.

Hosté nepřestávali cvrlikat a Oscar si s náznakem podráždění odkašlal ještě jednou o něco hlasitěji. Když se konečně

rozhostilo ticho, zvedl bradu, vzal list papíru, který měl před sebou, a začal: „Henningu! Jak řekl Thomas Mann: ‚Knihy jsou nádobami ducha.‘ Nikdo to nezosobnil víc než ty. Téměř čtyřicet let obohacuješ naše duše a naplňuješ naše žíly svými texty. Tvůj hold ženě zalétl do všech zemí světa, lidé ho četli, diskutovali o něm, studovali ho a oslavovali nesčetnými jazyky...“

Elisabeth si pořádně lokla vína. Měla Oscara ráda. Ale celý jeho proslov by se bez vína nedal vydržet.

Blížili se k hlavnímu chodu a Patrik Hedström si čím dál horčejně popotahoval kravatu a límeček od košile. Jeho přítelkyně Louisa u stolu mnoho nepobyla, zato žena z jeho druhé strany se k němu otočila, protože její vlastní doprovod u stolu se zajímal především o víno.

„Tak si tu kravatu ksakru sundejte,“ vybídla ho s úsměvem.

Jmenovala se Patricia Smedhová a zjevně psala romány, které se dobře prodávaly, a ještě je navíc opěvovala kritika. „Ale prodejům vaší ženy se ani nepřiblížím,“ svěřila se mu.

„V téhle společnosti si nehodlám sundat vůbec nic,“ odpovéděl Patrik, ale každopádně si uzel na kravatě trochu povolil, než si dal doušek svého plného vína. Neodvažoval se pomyslet, kolikátá sklenka už to je.

„Elisabeth by proti tomu nic neměla,“ ujistila ho Patricia a usmála se ještě víc, jemné vrásky kolem očí se jí prohloubily. „Ačkoliv Henning byl odjakživa... poněkud korektnější.“

„Elisabeth je přece Henningovou vydavatelkou. Není to tak?“

Patrik zapátral hluboce v paměti, co mu to jen Erika dříve toho dne pověděla. Miloval svou ženu, obdivoval její práci, když ale začala mluvit o věcech, které se týkaly knih a světa nakladatelství, popravdě obvykle vypíнал.

„Ano, Elisabeth je legendární vydavatelka. Její rodina založila Bauerovo nakladatelství jen pár let po založení nakladatelství Alberta Bonniera. Byla Henningovou vydavatelkou od samého počátku, a když se vzali, převzal i její příjmení.“

Patricia si usrkla vína. Během dvou chodů, které doposud jedli, se vína téměř nedotkla. Zdálo se, že se spíš drží vody.

„A není to těžké, spolupracovat takovým způsobem?“ zeptal se Patrik zvědavě.

„Zjevně jim to funguje,“ odpověděla Patricia a pokrčila rameny.

Najednou ho jakási ruka pohladila po šíji. Erika se vracela z toalety ke svému stolu. Z jejího dechu a poněkud nejisté rovnováhy usoudil, že ani ona vínem nešetří. Ještě že si zítra mohou přispat.

„Pěkně se o mého muže staráte?“ zeptala se Erika a pocuchala mu vlasy.

„Je to miláček,“ odpověděla Patricia. „Je příjemné vás vidět pro jednou ve vašem kraji a ne jenom na knižním veletrhu. Jak to jde s Olem?“

Erika protočila oči. „Hodlá mě naučit psát a jak dosáhnout nejvyššího potenciálu, místo abych házela perly sviním.“

Patricia se potichu zasmála.

„A při tom všem se mi zároveň snaží položit ruku na stehno,“ pokračovala Erika.

„A sakra!“ Patrik se už už chtěl zvednout.

Erika mu položila ruce na ramena a políbila ho na tvář. „Já se o sebe postarám, miláčku, je to spíš k smíchu.“

Podívali se na sebe a on přejel očima po sále. „Poslyš, kdo jsou ti dva, co sedí vedle Henninga a Elisabeth? Ona vypadá, jako by seděla na vidlích, a on jako cosi z časopisu *Panská sídla a statky*.“

„Tvoje pozorovací schopnosti, ač trochu předpojaté, nejsou tak úplně mimo,“ řekla potichu Erika. „To jsou Louisini rodiče, Lussan a Pierre. On je dědicem jednoho z největších dvorců ve Skåne, se vším, co to obnáší, a s Lussan byli manželé už od mládí.“

„To máš ze *Švédského dámského časopisu* u kadeřnice?“ zeptal se Patrik a uculil se.

Erika se ušklíbla. „Ne, to mi pověděla Louisa. Abys věděl, my si při našich procházkách povídáme. Teď bych se ale měla

vrátit ke svému oplzlému společníkovi. Vidím, že se mladší syn chystá pronést řeč.“

Když Erika odcházela, Patrik se za ní dlouho díval. Nebylo pochyb, že má ten večer tu nejkrásnější manželku ze všech. A druhý den ráno budou moct zůstat dlouho ležet v posteli...

Cinknutí o sklenku ukázalo, že má Erika pravdu. Ještě další proslov. Patrik přestal počítat někde kolem dvanáctého. A většina z nich byla také pěkně dlouhá.

„Dobrý večer vespolek!“

Vstal muž kolem čtyřicítky. Patrik si matně vzpomínal, že se podle Eriky jmenuje Rickard. Patrikovi na první pohled připadal jako typický fracek z bohaté rodiny, vlasy sčesané dozadu, na ruce rolexky, nabubřelý výraz. Navíc to zjevně přehnal s občerstvováním se. Když pozvedl sklenku s vínem a pokoušel se zaostřit zrak na své rodiče jubilanty, kymácel se.

Zvedl dvě obálky. „Tady mám dva různé proslovy. Budeš si muset jeden vybrat, tati...“ Rickard se hlasitě zasmál vlastnímu vtipu a pak obálky odhodil stranou.

„Ale ne, tak špatné to zase není. A vím, že tenhle večer patří vám oběma, mami a tati. Chtěl bych ale začít tebou, tati. Nebyl jsi zrovna moc dobrý táta...“

Patrikovi zaskočilo víno a vyděšeně hleděl na muže s ulízanými vlasy. Jak tohle proboha dopadne?

Henning pod stolem zaťal ruce v pěst. Rickard. Pokaždé Rickard. Už jako malý jako by trval na tom, že zničí všechno, co mu přijde do cesty. Ne jako Peter, který vždycky dělal všechno správně.

Henning pohlédl na staršího syna. Peter vypadal stejně rozzlobeně, jak se on sám cítil. Vzadu u stolu děti seděli Max a William v modro-bíle a šedo-bíle pruhovaných kravatách, které spolu dříve toho dne vybrali. Poslouchali strýčka s vykulenýma očima.

Elisabeth položila ruku Henningovi na stehno. Nikdy nepochopil její slabost pro Rickarda. Syn byl její slepou

skvrnou. Všechno mu odpouštěla a neustále mu poskytovala další šance.

„Moc pil,“ zašeptala omluvně, jak předpokládal, a Henning se k ní naklonil.

„Znemožňuje se,“ řekl stejně potichu. „A znemožňuje nás.“

Koutkem oka zahlédl Lussanin zděšený pohled a zastyděl se. Věděl, jak si Louisini rodiče potrpí na etiku, a v kruzích, ve kterých se pohybovali, bylo takovéhle chování naprosto nepřijatelné.

„Jistě se ti zítra omluví.“

Elisabeth mu ještě silněji stiskla stehno. Henning sevřel čelisti. Nejraději by vstal, popadl mladšího syna za límec a vyvlekl ho ze sálu. Upíraly se na ně však všechny oči v sále. A měl teď větší odpovědnost než jenom sám za sebe. Nebyl jen Henning Bauer, spisovatel. Ani jen Henning Bauer, manžel a otec. Brzy již bude Henning Bauer, nositel Nobelovy ceny za literaturu. Nemohl si dovolit nějaký výstup. Zatímco ho jeho syn, posílen alkoholem na vratkých nohou a s lesklýma očima, zbavoval cti a důstojnosti, Henning se jen prkeně usmíval. A když proslov po předlouhé době skončil, byl prvním, kdo začal tleskat.

„Panebože!“ vybuchla Erika a obrátila se k Olemu.

Bylo po dezertu a sál se začal vyprazdňovat. Mnozí z hostů byli ubytováni v hotelu a odešli se před nadcházejícím tancem převléct, napudrovat si nos nebo zcela jednoduše nadýchat se po Rickardově proslovu čerstvého vzduchu. Panovala zjitřená nálada a Peter se omluvil a odešel si promluvit s rodiči.

„Dokonce i v nejlepších rodinách...“ protáhl Ole, mávl na mladou servírku a ukázal na prázdnou sklenku whisky.

Vivian Stenkloová se k nim naklonila blíž. Během večere toho moc nenamluvila, ale proslov mladšího Bauerova syna jí zjevně otrásl.

„Rickard byl odjakživa černá ovce,“ řekla. „Neustále běhá k Elisabeth pro peníze. Žije mnohem nákladněji, než si může dovolit, kličkuje mezi pracemi, které mu Elisabeth zařizuje,